

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Pavlíka a soudců JUDr. Františka Duchoně a JUDr. Ludmily Zahradkové v právní věci žalobkyně [REDACTED], bytem v [REDACTED], proti žalovanému [REDACTED], bytem v [REDACTED], [REDACTED], zastoupenému JUDr. Jiřím Nykodým, advokátem se sídlem v Praze 1, Spálená č. 51, o zrušení práva společného nájmu bytu, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp.zn. 15 C 91/96, o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. dubna 1997 č.j. 29 Co 32/97 - 43, takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. dubna 1997 č.j. 29 Co 32/97 - 43 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. října 1996 č.j. 15 C 91/96 - 21 **se zrušují** a věc **se vrací** soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze 22. dubna 1997 č.j. 29 Co 32/97 - 43 potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 30. října 1996 č.j. 15 C 91/96 - 21, kterým bylo zrušeno právo společného nájmu účastníků k bytu 3+1 s příslušenstvím v prvním poschodí domu čp. [REDACTED] v [REDACTED], výlučným nájemcem bytu byla určena žalobkyně a žalovanému bylo uloženo tento byt vyklidit a žalobkyni předat do patnácti dnů poté, co mu bude zajištěn náhradní byt a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Soud druhého stupně dále rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení a ve smyslu ustanovení § 239 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen "o.s.ř.") vyslovil, že proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání. Své rozhodnutí odvolací soud odůvodnil tím, že soud prvního stupně si

pro svoje rozhodnutí obstaral úplný skutkový podklad spočívající především ve zjištění dotčený byt účastníci získali v roce 1986 za trvání jejich manželství, když byt byl přidělen žalovanému jako byt podnikový. Účastníkům tak nevzniklo k tomuto bytu právo společného užívání. Po novele občanského zákoníku provedené zákonem č. 509/1991 Sb. se osobní užívání tohoto podnikového bytu nezměnilo na nájem služebního bytu, neboť byt kritéria vymezená pro služební byt nesplňoval. Ke dni zmíněné novely občanského zákoníku manželství účastníků trvalo, přičemž účastníci spolu i trvale žili, takže tímto okamžikem se stali společnými nájemci tohoto bytu, takže se žalovaný - jak se sám domníval - nestal výlučným nájemcem tohoto bytu (§ 871 odst. 4 o.z.). Odvolací soud se v tomto případě ztotožnil i s právním posouzení věci soudem prvního stupně. Rozsudek odvolacího soudu nabyl právní moci dne 10. června 1997.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalovaný včasné dovolání podané dne 1. července 1997 k poštovní přepravě. V něm poukazuje na to, že soudy obou stupňů rozhodly na základě nesprávného právního posouzení věci. Dovolatel především nesouhlasí s názorem vysloveným odvolacím soudem, podle něhož, jestliže se po novele občanského zákoníku provedené zákonem č. 509/1991 Sb. osobní užívání tohoto podnikového bytu nezměnilo na nájem služebního bytu, pak pokud ke dni zmíněné novely občanského zákoníku manželství účastníků trvalo, přičemž účastníci spolu i trvale žili, stali se tímto okamžikem společnými nájemci tohoto bytu. Dovolatel zde především připomíná nutnost vycházet z ustanovení § 868 o.z., podle něhož se vznik právních vztahů před 1. lednem 1992, jakož i nároky z nich vzniklé před tímto datem, posuzují podle dosavadních předpisů. Dovolatel pak uzavírá, že jestliže ke dni 1. lednu 1992 měl sporem dotčený byt ještě charakter bytu služebního, vzniklo žalovanému k tomuto bytu právo nájmu služebního bytu. Jestliže pak ke dni 5. března 1992 byt ztratil podle zákona č. 102/1992 Sb. charakter služebního bytu, nevedla tato skutečnost ke vzniku nového práva, ale nájem služebního bytu se změnil na prostý nájem.

Žalobkyně se k podanému dovolání nevyjádřila.

Dovolací soud uvážil, že dovolání v označené věci bylo podáno oprávněnou osobou - účastníkem řízení, řádně v dovolacím řízení zastoupeným ve smyslu ustanovení § 241 odst. 2 o.s.ř. advokátem, stalo se tak ve lhůtě stanovené ustanovením § 240 odst. 1 o.s.ř., je charakterizováno obsahovými i formálními znaky požadovanými ustanovením § 241 odst. 2 o.s.ř., opírá se o možný případ přípustnosti dovolání podle § 239 odst. 1 o.s.ř., přičemž fakticky vychází z dovolacího důvodu podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. Dovolací soud pak přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s ustanovením § 242 odst. 1 až 3 o.s.ř. a dospěl k závěru, že dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu není možno považovat za správné (§ 243b odst.1 o.s.ř.).

Jak již bylo naznačeno výše, určujícím pro rozhodování soudů obou stupňů bylo zvážení otázky, zda účastníkům vzniklo právo společného nájmu k sporem dotčenému bytu či nikoliv, přičemž dospěly ke kladnému závěru. Dovolací soud se však s právními závěry učiněných v tomto smyslu neztotožňuje

Je nutno zdůraznit, že dovolací soud je povinen - vázán dovolacím důvodem podle ustanovení § 241 odst. 2 písm. d) o. s. ř. - při zkoumání správnosti právního posouzení věci - vycházet ze skutkových zjištění odvolacího soudu. Je proto třeba vycházet ze zjištění, že

